

Jaana Liimatta

*Teethän
kanssani vielä
yhden, viimeisen
matkan*

*Jukalle ja Leenalle,
viimeiselle yhteiselle matkallenne*

Alkusanat

Mitä juuri tapahtui, näemmekö unta?

Voisiko joku nipistää minua? Tämä ei enää voi olla totta, ei tätä voi enää uskoa todeksi! Istumme elokuvateatterissa. Katsomme toisiamme sanattomina. Näittekö juuri tuon saman minkä minä? Mitä täällä tapahtuu. Koko tarina on jo valmiiksi hämmentävää, ja nyt vielä tämäkin. Katson pimeässä salissa ympärilleni. Karkkipussien rapina jatkuu. Kukaan ei reagoi. Ovet pysyvät kiinni.

Mainoksessa, jonka juuri katsoimme elokuvateatterin valkokankaalta, oli kolme naista. Meitä on myös kolme naista.

He matkustavat lentokoneella reput selässään, heillä on tehtävä. Me lensimme reput selässä, meillä oli tehtävä. Yhdellä meistä, yhdessä repussa, on peltinen rasia, samoin heillä.

He vuokraavat auton, niin teimme mekin.

He pysähtyivät reitillään paikkaan, joka on lähes identtinen sen kanssa, johon me pysähdyimme.

Me ajoimme samanlaista vuoristotietä.

He kiipesivät vuorelle, me kiipesimme vuorelle.

Meillä on vahva ystävyys ja yhteys, heidän läheisyytensä on käsin kosketeltavaa, vaikka kyseessä on mainos.

He täyttivät tehtävän, samanlaisen tehtävän jonka vuoksi me lähdimme tälle matkalle.

En enää tiedä mitä tapahtuu.

Tämä tarina, jonka nyt olen teille kirjoittanut, perustuu tositapahtumiin.

Se, että me katsomme vuosi reissumme jälkeen elokuvissa Finnairin mainosta jäähyväiset, joka on lähes

identtinen meidän matkamme kanssa, ei ole millään järjellä selitettävissä.

Otan yhteyttä Finnairiin somen kautta ja pyydän saada tietää, mikä mainostoimisto on tuon mainoksen takana. Finnair kertoo, että sitä on mahdoton jäljittää. Toivon, että saamme vielä tietää, oliko tämä sattumaa.

Kaiken tapahtuneen jälkeen tämä tarina oli kirjoitettava.

Finnairin mainos löytyy netistä nimellä ”jäähyväiset”, ja se julkaistiin vuosi meidän matkamme jälkeen. Jokainen voi itse kuvitella, millaisia tuntemuksia mainos herätti. Jokainen voi varmasti kuvitella, kuinka pystyimme keskittymään alkavaan elokuvaan.

Tervetuloa tämän tarinan pariin. Tervetuloa mukaan meidän matkallemme.

(Yksi 6 974 073 syystä lentää: jäähyväiset. - Bing video)

Sisällysluettelo

Alkusanat

Luku 1

Luku 2.

Luku 3.

Luku 4.

Luku 5.

Luku 6.

Luku 7.

Luku 8.

Luku 9

Luku 10.

Viimeinen päivä, viimeinen luku

Etsi pullasutisi

Yhdessä kantaminen on kevyempää

Luku 1

Lomalistan olen käynyt läpi jo useampaan kertaan, ja kaikki jo matkalaukkuun pakatut tavarat on vedetty listalta yli. Euroopassa ollaan, joten eiköhän kaupasta löydy kaikki puuttuva, mikäli jotain ehdottoman tärkeää unohtuisi.

Lääkkeet, passi ja lentoliput, ne on oltava. Käyn kuitenkin listaa läpi yhä uudelleen ja uudelleen, ja varmistan, että olen muistanut varmasti kaiken. Olen listaihminen. Lomalistaa on kirjoitettu jo kaksi viikkoa. Mietin tänä aikana jo monta kertaa, että listan olisi voinut tehdä kerran, ja käyttää aina samaa pohjaa, mutta niin organisoitua ei sentään listaminäkään elämä ole ollut. Hyvä idea joka tapauksessa. Teen pohjan koneelle, tallennan, ja lisäilen myöhemmin tarpeita elämäntilanteen ja matkakohteen mukaan. Silmälaseja en voi myöskään unohtaa. Joudun nöyrytykseen: neljäs pakko muistaa: silmälasit. Yhdet eivät riitä, ainakin kolmet on löydettävä, jos vaikka häviävät tai hajoavat. Ikänäkö pahenee niin hurjaa vauhtia, että jos tätä tahtia etenee, niin onkohan sokeutuminen väistämättä edessä. Vuosi sitten tarvitsin laseja pujottaessani lankaa neulaan, nyt en erota parsinneulaa ja nuppineulaa toisistaan ilman laseja. Puhelimesta pystyn pinnistämään osan tekstistä arvailen ja hieman naamaani väännellen. Siristän silmiä tarkentaen välillä katseeni muualle ja taas puhelimeeni. On minulla ihan oikeat, optikon määräämät lukulasit, ja tämän lisäksi useammat Tokmannin lasit, jotka ajavat asiaansa aivan yhtä hyvin. Hajotessaan tai hukkuessaan eivät tuota niin suurta mielipahaa.

Pakkaan mukaan pehmeän aamutakkini, tummansinisen hupullisen fleecetakin, jossa on valkoisia tähtiä. On hyvä olla

jotain tuttua ja turvallista matkalla mukana. Pehmeään ja lämpimään takkiin voisi kietoutua, mikäli koti-ikävä iskisi, mutta tätä epäilen vahvasti. Toivon silti, etten tarvitse sitä. Rhodoksella olisi varmasti niin lämmin, että olisin pakannut senkin aivan turhaan, niin kuin varmasti monet muutkin tavarat laukussani. Rhodokselle on luvattu yli kaksikymmentäviisi astetta, mutta lokakuinen Suomi on ottanut otteeseensa, ja alati paleleva kehoni ei ehkä usko sitä vielä.

Olin taas innostunut kutomaan. Toki taitoni riittävät vain tavalliseen kaulahuiviin. Muutaman vuoden jälkeen innostuin jälleen ja ostin puikot sekä pörröistä harmaata lankaa. Työ on alkutekijöissään ja vasta noin patalapun kokoinen tuubihuivin alku. Mietin, kuinkahan tulisi matkalla kudottua. Lentomatikalle olisikin loistavaa tekemistä, mutta tutkiessani asiaa lentoyhtiöiden sivuilta, osa kielsi puikot kokonaan käsimatkatavaroissa ja osalla luki, että pitäisi olla puiset puikot.

Kaikki on kyytiä vaille valmiina. Kite on lupautunut kuskiksi uudella isolla farmari-Mersullaan. Jo hyvän aikaa sitten kokoonnuimme Kiten luokse lomapalaveriin. Saavuimme paikalle laukkujemme kanssa ja varmistimme, että ne sopisivat autoon. Minun autooni laukut olisi mahdoton tunkea, ja se olikin yksi valintakriteeri, kun mietimme, kenen autolla lähtisimme matkaan. Laukut sopivat autoon, joten sitä ei enää tarvitsisi murehtia.

Nyt oli lähtöpäivä. Kuinka kauan olimmekaan tätä hetkeä odottaneet! Matkan varaamishetkestä, muutamia kuukausia taaksepäin, tuntui olevan ikuisuus tähän päivään. Nyt se hetki oli koittanut. Tunne oli epätodelliseen hämmennykseen sekoittuva riemu ja odotus sekä pelko ja jännitys samaan aikaan.

Raahauduin laukkuni kanssa pihaan. Sain laukun äidiltä lainaksi, isompi kuin omani. Taaskaan en ole saanut ostettua hihnaa laukun ympärille ja toivon, että vetoketjut kestäisivät sen rankan matkustuskokemuksen hihnalta ruumaan, mikä

jää meiltä näkemättä. Laukku on kohtalaisen uusi, vasta kolme reissua takana, mutta se näyttää jo maailmaa nähneeltä ja likaiselta. Olisin halunnut uuden, ison, kiiltävän mustan laukun. Olen luonteeltani hieman esteetikko ja olisin toivonut, että matkalaukkuni sointuisi tyyliini ja olisi siisti ja ehjä. Nyt tyydyn vielä tähän pinkkiin kangaslaukkuun enkä murehdi laukkua. Hankin sen sitten seuraavalle reissulle.

Olin ajoissa pihassa. Jenny haukkui armottomasti sisällä raapien ovea. Koira on jo sen ikäinen, että jo matkalaukun ilmestyminen kotiin saa sen tärisemään pelosta ja vahtimaan jokaista liikettäni samalla itkien, että ethän vaan unohda ottaa minua mukaan. Jenny varmasti aavisti, että olisin hetken pois, enkä tulisi takaisin ainakaan samana päivänä. Jenny on minulle kuin kolmas lapsi, ehkä hieman hemmoteltu, pieni valkoinen, pörröinen coton. Ystäväni totesi minulle kerran, että sinusta ei tulisi koskaan ison koiran kasvattajaa.

”Ei niin, kerro minulle jotain, mitä en vielä tiedä!”

Minulle oli ihan ok, että ystäväni muutaman viikon ikäinen rottweiler kalusi kättäni. En raskinut kieltää koira. Ystäväni hieman korotti ääntään ja kuitenkin hymyssä suin totesi minulle:

”Kun se painaa neljäkymmentä kiloa ja muistaa, että sinun kättäsi sai kalvaa, niin voit olla varma, että se ei ole silloin ok”.

Tydyin noudattamaan ystäväni käskyjä. Illan aikana pitikin rakentaa muuri tuoleista minun ja koiran väliin, koska koira kiintyi minuun ja minä koiraan.

Jenny on meille kuin perheenjäsen. Hän on hyvin tottelevainen ja kiltti, mutta kieltämättä hieman pajattu tapaus. Varmasti olisi pitänyt enemmän ajatella, että hän on koira, mutta hän on minun halipakkaukseni. Niin paljon hän on rakkautta ja muuta hyvää elämäni tuonut. Nyt Jennyn täytyisi olla hetki erossa mammasta.

Viikko lämpimässä ystävieni kanssa tuntuu edelleen absurdilta ajatuksena. Pelkään että herään, ja tämä olisin

vain unta. En tiedä, miten selviäisin siitä päivästä. Pettymyksen määrää ei olisi voinut mitata millään asteikolla. Vielä olen hereillä ja odotan roskiksen vieressä laukkuni kanssa auton valoja näkymään pitkän kotikadun päästä. Tämä on ensimmäinen reissu, jonka teen ilman perhettäni tai puolisoani. Olen jonkin verran matkustellut, mutta aina perheeni kanssa. Minun tapaistani on ollut ajatella matkoja suunnitellessa, että onkohan se kuitenkaan sen rahan väärti. Loma tekee kuitenkin aina hyvää, eikä yhdessä vietettyä laatu-aikaa aina voi rahassa mitata. Tätä matkaa en kuitenkaan jättäisi väliin mistään hinnasta.

Mersun nokka nousee mäkeä kohti ja ajaa talon viereen. Leena ja Kitte nousevat autosta. Halaamme ja katseemme kohtaavat. Lapsenomainen riemu näkyy meidän kaikkien kasvoilla. Nyt se hetki on tullut, jaamme yhdessä tämän saman tunteen, sitä ei meiltä pois voisi ottaa. Tupakan savu leijailee auton yllä, kun avaan peräluukun. Nostan laukkuni autoon ja painan luukun alas, sen kuitenkaan menemättä kiinni. Laukut pakattuna täyteen, neljän naisen matkustaessa maailmalle kaikki tarpeellinen ja tarpeeton mukanaan. Laukut ovat ehkä hieman pullistuneet, eivätkä aikaisemmasta huolellisesta sovituksesta huolimatta mahdu kyytiin. Minun laukkuni täytyy laittaa sittenkin takapenkille. Laukku on vihdoinkin saatu tungettua autoon ja käyn istumaan takapenkille. Emmi ei ole poistunut autosta ja istuu laukun takana. Näen Emmin itse vasta toista kertaa. Ensimmäinen kerta oli, kun pidimme lomapalaverin Kiten luona. Emmi on meidän nuori kanssamatkustajamme, 23-vuotias Leenan siskon tyttö. Voisin olla Emmin äiti. En voi olla miettimättä, mitä hän odottaa reissultamme. Emmi kuitenkin halusi lähteä mukanaamme matkaan. Olemmeko me hänen silmissään kolme vanhaa naista, wanna be -nuorempia, joiden jutut kuitenkin paljastavat armottomuuden. Emme ole enää teinejä, mutta elämän- ja kokemuksennälkäisiä kuitenkin edelleen. Olin Emmiä ajatellen pakannut omalta

tyttäreltäni muutaman Cosmopolitan-lehden laukkuuni mukaan. Leena kommentoi etupenkiltä:

"Kyllä tällainen senioripissis saattaa niistä innostua myös", naurahtaen perään.

"Miten selkä voi, Kitte?"

"No, huumori auttaa jaksamaan," kuuluu vastaus kuskinpaikalta.

"Lääkkeitä on laukku täynnä ja hyvät kipucoctailit tiedossa."

Taas repeämme nauramaan. Todellakin, huumori höystettynä ripauksella sarkasmia, on varmasti paras lääke kipuun tai ainakin sen lieventämiseen.

"Voimme vaihtaa sitten välillä kuskia, että saisit lepuuttaa selkääsi."

"Juu, kyllä tämä hyvin menee. Katsotaan sitten perillä, nouseeko Koskela omin avuin vai autettuna autosta, vai nouseeko lainkaan."

"Leena, mitkä ovat tunnelmat?"

"Ihan hyvät. Välillä tulee haikea olo ja ikävä, mutta pääsääntöisesti odotan innolla tätä matkaa. Ihanaa, että olette minun mukani, ja juuri te, minun rakkaimmat ihmiseni."

Tämän jälkeen Leena loi meihin jokaiseen lämpimän ja kiitollisen katseen. Jos joku, niin Leena on vahva, ja siksi tämä kokemus ja tehtävä hänelle on määrätty.

Tämä on minulle neljäs matka Rhodoksen saarelle. Ensimmäisen etelänmatkani tein juuri tuolle samaiselle saarelle. Siksikin se on jättänyt minuun suuren vaikutuksen ja unohtumattomat muistot. Ensimmäisen matkan tuolle saarelle tehdessäni olin 15-vuotias. Lähdin reissuun isovanhempien, serkkujeni perheen, siskoni ja parhaan ystäväni Katjan kanssa. Omat vanhempani eivät olleet poistuneet vielä Suomen kamaralta tuohon mennessä. Oli mahtava tilaisuus päästä ensimmäisen kerran sukulaisseurueessa ulkomaille, ja ensimmäisen kerran lentokoneeseen.

Vuoden päästä tästä matkasta, ollessani kuusitoista, lähdimme Katjan, parhaan ystäväni kanssa matkalle uudelleen. Nyt kaksin Rhodoksen saarelle. Tuota matkaa kuitenkin sävytti ikävä. Olin juuri alkanut seurustella Tommin kanssa enkä osannut nauttia matkasta ystäväni odottamalla tavalla. Hänellä oli, niin kuin varmasti itselläni myös aiemmin ajatus matkasta. Jaakon viinakaupan kautta diskoon ja Greek lovers -illasta nauttimaan, miten nyt 16-vuotiaat ylipäättään maailmasta tässä kohden mitään tietävät. Hauskaa piti pitää, eikä täysin onnistunut. Emme päässeet samalle tasolle edes ajatuksissa. Tuntui pahalta, että pilasin Katjan matkan ja odotukset. Tuo matka oli myös pitkän ja syvän ystävytemme käännekohta. Olimme yhdessä kokeneet ensimmäiset, toiset ja kolmannetkin ihastukset ja pettymykset, yökylät ja tulevaisuuden haaveilut. Tulisimme aina olemaan toistemme elämässä ja suunnittelimme olevamme toistemme lasten kummeja. Päätimme matkalla jopa lastemme nimet. Minulla se nimi pysyi, Katjalla ei, mutta muistan vieläkin hänen päättämänsä pojan nimen. En tajunnut silloin, kuinka Katja saattoi tuntea mustasukkaisuutta minusta, nyt myöhemmin ymmärsin sen. Yhtäkkiä olin löytänyt rinnalleni uuden ihmisen. Toisinpäin olisi voinut hyvin käydä samalla tavalla. Tiemme erosivat pian loman jälkeen. Myöhemmin, kun lapsemme olivat syntyneet, olimme yhteydessä ja vierailimme toistemme luona.

Katjalla tulee aina olemaan paikka sydämessäni, mutta samaa yhteyttä oli vaikea saada enää takaisin. Jos tässä kohden elämää olisi mahdollisuus vaikuttaa menneeseen, muuttaisin tulevaisuuden kulun niin, että en antaisi tämän ystävyuden päättyä. Vaalisin sekä uutta suhdetta, että arvokasta ja tärkeää suhdetta parhaaseen ystäväni. Olen myös omien lasteni kanssa käydyissä keskusteluissa puhunut ystävyuden merkityksestä ja käyttänyt esimerkkinä minun ja Katjan tarinaa. Kertonut, kuinka pahoillani olen tapahtuneesta ja toivon, että he vaalisivat

ystävyyssuhteitaan ja pitäisivät huolta sekä tulevista kumppaneistaan että ystävistään. Niin parisuhdetta kuin ystävyysuhdettakin on tärkeää välillä miettiä. Kuinka arvokasta tämä minulle on, että rinnallani on rakkaita ystäviä. Mitäs jos sen menetän, ja olenko minä ystävä, jollaisen itse itselleni toivoisin?

Kolmannen kerran Rhodoksen saarelle matkustin perheeni, Tommin ja tyttöjen kanssa. Tällä kertaa Rhodoksen Falirakiin, aivan ihanan idylliseen rivitalokompleksiin. Tytöt olivat tuolloin vielä pieniä. Pelkäsin ja epäröin silloin kovasti lähteä. Ulkomailla oli samaan aikaan kadonnut ja siepatuksi epäilty tyttö, joka oli juuri saman ikäinen kuin meidän nuorempi, vain kolme vuotta vanha. Julisteet lentoasemalla Rhodoksen päässä muistuttivat asiasta, ja puristin Jessikan kättä vielä normaaliakin tiukemmin. Vahdin lasta kuin leijonaemo. Nyt minun rakas tyttäreni täytti jo 13 vuotta, mutta tätä toista kadonnutta tyttöä ei ole löydetty tähän päivään mennessä.

Nyt, neljännen kerran, matkustan ystäväni kanssa. Matkaa sävyttää suuri menetys, mutta silti myös jonkin uuden alku. Odotan tätä matkaa kaikesta huolimatta hyvillä mielin ja kiitollisena siitä, että saan jakaa tämän matkan rakkaiden ystäväni kanssa.

Luku 2.

Saavuimme lentoparkkiin. Kitte jätti meidät ja laukumme kyydistä ja lähti etsimään parkkipaikkaa. Lentokenttäkuljetus sijaitsee muutamien kilometrien päässä lentoasemalta. Muutama muukin odottaa laukkujen kanssa pienen, kioskin näköisen kopin vieressä. Aurinko paistaa, vaikkakin lokakuinen viileä tuuli muistuttaa syksyn saapumisesta. Minulla on ylläni paksu villatakki. Takin jätin kotiin, sen verran lämmin vielä oli. Mietin, mihinkähän kaikki muut ihmiset matkustavat, jotka odottavat bussikyytiä lentoparkissa. Tekisi mieli kysyä ja toisaalta en tiedä, haluanko edes tietää. Tässä kohden tyydyn orientoitumaan omaan lomaani. Hengitän ja nautin juuri tästä hetkestä. Kaikki on vielä edessä. Kitte on löytänyt paikan autolle ja palannut luoksemme. Pikkubussi ajaa kopin eteen ja nousemme siihen. Bussi on pieni ja tulee täyteen, vaikka meitä ei kovin monta ole. Laukut vievät puolet tilasta bussin keskiosasta. Bussin etuosassa on tyhjä rivi. Menen itse peremmälle istumaan. Kitte, Leena ja Emmi jäävät ensimmäiseen riviin. Bussin lähtiessä liikkeelle alkaa kuljettajalta sen päiväinen päivitys. Koskela ja Rhodokselle? ”Juuu”, kuuluu Kitte vastaavan. Kuljettaja alkaa henkeä vetämättä kertoa tarinaa omista kokemuksistaan. Matti Nykänen oli ollut esiintymässä Rhodoksella samaan aikaan, kun hän oli lomalla. Tässä kohden en nyt jaksa kiinnittää enempää huomiota kuskin tarinaan, joka jatkuu ja jatkuu ja edelleen vain pienellä keuhkokapasiteetilla. Kuski on ehdottoman positiivinen ja kertoo tarinaa ilon kautta. Minulle tämä hetki on kuitenkin pieni hetki omassa seurassani. Olla tunteva ja aistiva, ja ottaa tästä

odottamisen ja jännityksen tunteesta kaikki irti. Keskittyä hetkeksi omaan itseeni ja siihen miltä tuntuu ja miten kehoni reagoi. Tunne on hyvä.

Olin rohkea, kun otin tämän askeleen, askeleen kohti omaa ja itsenäistä elämää. Tehdä asioita, jotka tekevät minut onnelliseksi. Saatan välillä tuntea olevani itsekäs. Me elämme kuitenkin vain kerran, ja haluan kuunnella sisintäni, ja mikä tekee minut onnelliseksi ja hyvinvoivaksi. Minulle ovat tärkeitä ne hetket, kun olen yksin, hymyilen nyt ja ainakin sisäisesti. Olen onnellinen ja haluan tämän hetken tuntuvan ja piirtyvän mieleni kovalevyllä. Vietän omia hetkiä usein ja hymyilen yksin myös ulkoisesti. Kiitän itseäni ja välillä pyydän vastauksia elämäni, ihmissuhteisiini ja ihan kaikkeen. Nyt pyydän, että enkelit kulkisivat meidän rinnallamme tämän matkan. Kaivan laukusta lentoliput ja katson lennon lähtöajan. Viiden minuutin päästä pitäisi olla jo tekemässä lähtöselvitystä. Lähdettiin kyllä hyvissä ajoin, mutta miten tuo kello voi olla jo noin paljon. Matkaselvitys pitää olla tehtynä kaksi tuntia ennen lennon lähtöä.

Bussi on määränpäässään. Kuljettajan tarina kuitenkin jatkuu ja jatkuu ja puhetta tulee. Hän muistaa kuitenkin toivottaa meille hyvää lomaa, ja jo seuraavaan hengenvetoon ottaa haltuun seuraavia asiakkaitaan, lomansa jo viettäneitä kotiin palaajia, jotka odottavat pääsyä bussiin. Lentokenttäkuljetus on saanut hänestä varmasti motivoituneen ja innostuneen työntekijän, joka omien tarinoidensa saattamana pääsee matkalle yhä uudelleen ja uudelleen.

Saamme lähtöselvityksen tehtyä ja tarrat asetettua laukkuihin hyvinkin nopeasti. Lähdemme kohti Norwegianin tiskiä. Siirrän vielä kutimet varmuuden vuoksi matkalaukkuuni, jos kuitenkin kävisi niin, että olisin liian vaarallinen matkustaja päästää koneeseen kutimieni kera. Jätämme laukut toivoen, että tiemme kohtaavat muutaman tunnin päästä. palvelun taso Norwegianin tiskillä ei ole ihan odotetun mukaista. Pieni hymy ei maksasi mitään. Tällä

yhtiöllä ei ole asiakaspalvelukoulutus ollut ihan hiljan, tai kyseisellä daamilla ei nyt vain ole juuri se paras päivä tänään. Sanotaan, että asiakaspalvelutyötä tekevät ovat pahimpia asiakkaita. Välillä pystyn nielemään ja ohittamaan epäasiallisen palvelun, mutta toisinaan en voi olla avaamatta sanaista arkkuani, vaikka välillä pyydän, että rakkaat huuleni, olkaa nyt hiljaa. Tyly palveluilme ärsyttää hetken, mutta häipyy pian. Mielessä ovat nyt aivan muut asiat.

Laukkuni ei ole vielä koskaan kadonnut ja toivon, ettei niin käy nytkään. Lääkkeet ovat pakattuna käsimatkatavaroihin, mutta reseptejä ei löydy, ei ainakaan paperisena. Pari päivää menisi vielä ilman lääkitystä kilpirauhasen vajaatoimintaan ja verenpaineeseen. Sitten olisi olo jo huomattavasti kurjempi, tämän pidempää aikaa en ole kokenut. Lentokentän wc:n peilistä katsoessani harmittaa, etten sittenkään nähnyt vaivaa värjätä harmaita pois ohimoilta. Näyttäisin hieman freesimmältä, mutta meni jo, ei voi mitään. Olen nyt kuitenkin onnellinen ja luottavainen, että kaikki menee hyvin, harmaista huolimatta.

Ennen turvatarkastusta poikkeamme lentokentän ruokakauppaan. Näлкä on jo kova ja kahvia tekee mieli. Nappaan mukaani herkullisen näköisen sisäpaistipatongin, banaanin, sekä suklaata. Leena valitsee kolmio leivän ja hedelmiä, Kitte ja Emmi ottavat kanapatongit. Suklaan ostamiseen liittyy selkeästi muisto edelliseltä matkalta. Olimme perheen kanssa Thaimaassa. Kaksikerroksisen vuokratalon alakerrassa, lähellä altaalle vievää ovea, oli jenkkijääkaappi. Kaapissa oli meidän juomamme ja mieheni veljen perheen kotimaasta ostamat Marabou-suklaalevyt. Katsoimme kuola valuen heidän herkutteluaan. Sen he olisivat varmasti huomanneet, jos olisimme yön pimeinä tunteina päättäneet lähteä ryöstöretkelle ja ahmineet hurmoksessa rivin tai pari tuota ihanaa ja kylmää marabouta. Nyt minulla oli oma Marabou-suklaalevy repussani. Uusi maku, kokonaisia pähkinöitä. R-kioskilta

nappasimme mukaan take away -kahvit. Laukku toisessa kädessä ja kuuma kahvi toisessa, samalla varovasti ryystäen pienen pienestä kannen rakosesta. Kahvinautintoa tästä saa nyt hakea hyvän mielikuvituksen avulla. Osa kahvista valuu jo leukapieliä pitkin alas, kun etenemme hyvää vauhtia kohti turvatarkastusta. Labyrinttikävelyn jälkeen olemme kaikki eri tiskeillä purkamassa reppujamme. Tämän hädellin jälkeen alkaa varmasti jo helpottaa.

Turvatarkastus menee kaikkien osalta yllättävän nopeasti. Olemme tällä kertaa muistaneet riisua korut ja vyönsoljet. Yleensä minulla hälyttää aina jokin. Viimeksi hiussolki, joka satoi tummat, pitkät hiukseni jonkin sortin nutturalle taakse. Laukut jätetty ja turvatarkastus selätetty, ja lähdemme suuntaamaan kohti porttia numero 31. Kävelymatkaa on jonkin verran, mutta sekään ei harmita. Kaikki nämä vaiheet, hetki hetkeltä, tuntuvat vatsanpohjassa kutkuttavalle.

Minusta on mukava seurata ihmisiä. Nelihenkinen perhe tulee käytävällä meitä vastaan. Vanhemmat vetävät perässään lapsia, jotka istuvat matkalaukkujen päällä. Nuo laukut on siis varta vasten suunniteltu niin, että lapsen on hyvä istua kyydissä. Pienet kädet pitävät kiinni edessä olevasta kahvasta ja jalat hipovat lattiaa. Onpa nerokas keksintö. Näin pienet matkustajat jaksavat pitkät välimatkat ja onhan se kiva, vähän kuin ratsailla laukun päällä. Suurin osa lentokentällä vastaan tulevista matkustajista on kuin kaloja vedessä, ja ajattelen, kuinka paljon ihmiset matkustavat työkseen päivittäin. Lentokentän henkilökuntaa eri yhtiöiltä kävelee vastaan ryhmissä. Cabin crew kokonaisuudessaan siirtyy seuraavalle yhteiselle lennolle, niin tyylikkäänä ja jakut ojennuksessa. Lentoemännät astelevat korkokengissään koko työpäivän. Itselleni se olisi sula mahdottomuus. Näyttävä lentoemäntä kireässä nutturassa, upeassa jakkupuvussa, kirkkaanpunaisten huulien ja täydellisen ihon kera, ecco-terveyssandaaleissa veisi hohdon habituksesta. Lukeekohan heidän